

Arrest

nr. 347 392 van 28 mei 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2025 tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 februari 2026.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn uit Palestina, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 26 juni 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 31 augustus 2023 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat aan haar een verblijfsvergunning afgegeven werd die nog geldig is tot en met 30 augustus 2026 (administratief dossier, map 6, landeninformatie, Aanvraag derde landen).”

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Beide partijen werden op grond van artikel 39/62 van de vreemdelingenwet gevraagd door de Raad om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. De verwerende partij heeft naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland neergelegd.

Uit de door de verwerende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende sociaalezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door de verwerende partij wordt bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer preciaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in

Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekende partij verklaart dat zij in Griekenland aan depressieve klachten leed als gevolg van haar persoonlijke situatie en de omstandigheden van haar familie in Gaza. Bij de DVZ gaf zij aan dat dergelijke gevoelens van depressie en angst zich ook in België nog sporadisch voordoen (bijkomende vragen M-status Griekenland d.d. 15.01.2024). Zij legt een psychologisch attest voor van Espace Santé Famille te Brussel, gedateerd 16 april 2024, waaruit blijkt dat zij één consultatie bij een psycholoog heeft gehad. Het attest is zeer summier en bevat geen officiële diagnose, noch gedetailleerde informatie over de ernst, complexiteit of aard van de klachten, noch over de frequentie, inhoud of noodzaak van concrete psychologische opvolging. Op deze manier kan niet voldoende worden vastgesteld of zij effectief te kampen heeft met enige psychologische problematiek, laat staan wat de omvang hiervan is. Verzoekende partij verklaart verder dat zij na deze consultatie geen verdere psychologische begeleiding heeft gezocht (NPO, p. 4). Ze maakt dan ook niet aannemelijk dat ze omwille van haar psychologische problematiek niet in staat is om bij een terugkeer naar Griekenland niet in haar levensonderhoud te voorzien waardoor ze in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Haar psychologische problemen kunnen dan ook niet beschouwd worden als een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak.

Hoewel er niet ontkend wordt dat de huidige (oorlogs)situatie in Gaza invloed heeft op het mentaal welzijn van verzoekende partij, volstaat dit niet om aan te tonen dat, ofschoon de huidige situatie in Gaza waar mogelijk nog familie, vrienden en kennissen van haar (in erbarmelijke omstandigheden) heden verblijven, de situatie gevolgen heeft voor haar psychisch welzijn of dat zij hierdoor dermate beïnvloed wordt dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden verbonden aan haar status toegekend in Griekenland of die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Dit blijkt nergens concreet uit en wordt niet concreet en op overtuigende wijze aangetoond. Bijkomend kan erop gewezen worden dat verzoekende partij bij de DVZ aangaf geen bijzondere procedurele noden te hebben (AD, DVZ, vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ). Zij toont aldus niet concreet aan dat zij op heden kampt met psychologische of medische problemen of andere elementen die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Verzoekende partij zet nergens concreet uiteen in welke mate haar

gezondheidstoestand haar belet om haar rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze psycho-medische problemen zou zijn op haar mogelijkheden om haar rechten in Griekenland uit te oefenen. Op basis van voorgaande kan aldus niet besloten worden dat verzoekende partij nood heeft aan complexe en regelmatige behandeling die in Griekenland niet voorhanden zal zijn en dat een (tijdelijke) onderbreking van deze zorg een nefaste invloed zal hebben op de zelfredzaamheid van verzoekende partij om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien.

Voorts verklaart verzoekende partij lichamelijke problemen te hebben, namelijk een infectie aan haar been ter staving waarvan zij een foto neerlegt, alsook een dermatologisch attest opgesteld door het Rode Kruis België op 14 juni 2024 waarin een depigmentatie wordt vastgesteld. De voorgelegde stukken bevestigen enkel dat verzoekende partij dermatologische problemen heeft. Uit de voorgelegde foto en het attest van de Rode Kruis kan niet blijken dat dit probleem een dermate grote invloed heeft op haar zelfstandig functioneren dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Haar dermatologische probleem kan dan ook niet beschouwd worden als een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat verzoekende partij momenteel in goede gezondheid verkeert (NPO, p. 14–15) en dat zij in België tewerkgesteld is in een recyclagebedrijf (NPO, p. 4). Op basis hiervan kan niet worden aangenomen dat zij hinder ondervindt of niet in staat is om te werken als gevolg van deze problemen.

Verzoekende partij zet voorts nergens in concreto uiteen in welke mate haar gezondheidstoestand haar belet om haar rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze psycho-medische problemen zou zijn op haar mogelijkheden om haar rechten in Griekenland uit te oefenen.

In de mate verdere psycho-medische opvolging noodzakelijk is, toont verzoekende partij niet aan dat zij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische en/of psychologische ondersteuning. Zo is haar verblijfsvergunningen nog geldig. Voorts blijkt uit niets en verzoekende partij toont niet aan dat zij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Griekenland geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg. Verzoekende partij brengt ook geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat ze geen toegang zou hebben tot medische of psychologische zorgen in Griekenland. In dit verband wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekende partij zelf in gebreke gebleven om stappen te ondernemen teneinde een AMKA in Griekenland te verkrijgen. Zij brengt ook geen elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat zij bij een terugkeer naar Griekenland niet in staat zou zijn om een AMKA aan te vragen en deze te activeren. Zij dient hiervoor haar verblijf in Griekenland te bewijzen aan de hand van haar ADET, een verblijfsadres en werk. Het bewijs van verblijf in het land kan bestaan uit één van de volgende documenten: eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een certificaat van aanwerving van een werkgever of een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI) of een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen voorleggen ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20; "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23). Uit algemene informatie blijkt bovendien dat zelfs indien zij niet over een AMKA beschikt, zij niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat ze naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: "If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription" (UNHCR Greece, "Living In Greece – Access to healthcare", beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 49, 50-51). Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate zij nood zou hebben aan medische en/of psychologische opvolging, zij hiervan verstoken zal blijven en zij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging of artikel 4 van het Handvest. Verzoekende partij beroept zich immers niet op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen.

In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Griekse onderdanen. Bovendien

hebben personen die internationale bescherming genieten, recht op een ziektekostenverzekering onder de voorwaarden die de wet aan Griekse burgers stelt. Het komt verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en zij, zoals in casu aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Verzoekende partij slaagt hier echter niet in. Verzoekende partij toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zal hebben tot of kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

Bijgevolg liggen er geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, zodat er een ernstig risico is dat zij bij terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5. Zoals reeds aangegeven is de ADET van verzoekende partij nog geldig tot en met 30 augustus 2026 (administratief dossier, map 6, landeninformatie, Aanvraag derde landen). Uit de algemene informatie die voorligt, blijkt inderdaad dat verblijfsvergunningen voor personen met de vluchtelingenstatus drie jaar geldig zijn (AIDA, "Country Report Greece. Update 2024", september 2025, p. 235). Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Het loutere feit dat zij op heden niet langer over haar fysieke verblijfsvergunning zou beschikken omdat zij deze vernietigd heeft, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Zij kan in het verzoekschrift aldus niet dienstig verwijzen naar de moeilijkheden omtrent het hernieuwen van een Griekse verblijfsvergunning aangezien die van haar nog geldig is tot en met 30 augustus 2026.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst verduidelijkt dat een persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en zijn afgedrukte verblijfsvergunning (het document dat aantoonst dat hij in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning) heeft kwijtgeraakt, niet te maken krijgt met de specifieke moeilijkheden waarmee personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en van wie de verblijfsvergunning is verlopen en die naar deze lidstaat moeten terugkeren, worden geconfronteerd. De verwerende partij wijst erop dat het mogelijk is een duplicaat te krijgen als de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) verloren is gegaan of gestolen en geeft ook de te volgen procedure mee: "Daartoe moet men zich naar een Asielbureau begeven om het verlies van het document aan te geven en een bewijs van verlies te krijgen dat aan de politie moet worden overgelegd. De politie zal de betrokken persoon een kennisgeving overhandigen. Het Asielbureau moet van dit bericht op de hoogte worden gebracht en ongeveer 4 maanden nadat het op de hoogte is gebracht, neemt het een nieuwe beslissing over de afgifte van een verblijfsvergunning. Zodra de beslissing is verkregen, moet een afspraak worden gemaakt met het relevante Politiekantoor om de nieuwe gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen. De procedure is vergelijkbaar in het geval van beschadigde documenten" (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335>)."

Hoewel de informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben. Zelfs indien verzoekende partij niet langer in het bezit zou zijn van haar geprinte verblijfsvergunning, blijkt hieruit dan ook niet dat zij geconfronteerd zou worden met de moeilijkheden die mensen ondervinden die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben.

6. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Verzoekende partij verklaart op 14 juli 2023 in Griekenland te zijn aangekomen. Op 31 augustus 2023 verkreeg verzoekende partij de vluchtelingenstatus. Op 14 december 2023 verliet zij echter Griekenland en reisde zij naar België. Daarmee verbleef zij in totaal slechts vijf maanden in Griekenland, waarvan nog geen vier maanden als begunstigde van internationale bescherming. Dit getuigt niet van een oprechte intentie om in Griekenland een duurzaam leven op te bouwen. Het gebrek aan oprechte intentie blijkt bovendien uit de herhaaldelijke verklaringen van verzoekende partij aan de Belgische asielautoriteiten, waarin zij aangeeft altijd de intentie te hebben gehad om naar België te komen (verklaring DVZ d.d. 15.01.2024, punten 28 en 33; vragenlijst CGVS bij DVZ d.d. 15.01.2024, punt 5). Het is voor verzoekende partij onmogelijk om uit een

verblijf van een dergelijke korte periode haar conclusies te trekken omtrent de mogelijkheid tot huisvesting, tewerkstelling, toegang tot taallessen en toegang tot gezondheidszorg in Griekenland. Uit haar verklaringen blijkt voorts dat zij slechts beperkte stappen ondernomen heeft om een leven uit te bouwen in Griekenland. Verzoekende partij verklaart dat zij in Griekenland geen werk kon vinden (NPO, p. 12). Uit het geheel van haar verklaringen blijkt echter niet dat zij daartoe ernstige inspanningen heeft geleverd. Zo stelt zij dat zij zich bij een hotel heeft aangeboden, maar daar niet kon beginnen omdat zij de Griekse taal niet machtig was (NPO, p. 12). Zij herhaalt later dat het gebrek aan taalkennis het grootste obstakel vormde bij haar zoektocht naar werk (ibid.). Niettemin blijkt uit haar verklaringen niet dat zij concrete pogingen heeft ondernomen om Grieks te leren. Verzoekende partij verklaart dat zij zich niet kon inschrijven voor taallessen omdat zij haar identiteitskaart en paspoort zou moeten voorleggen (NPO, p. 13). Aangezien zij sinds 31 augustus 2023 in het bezit was van een Griekse verblijfsvergunning, had zij in de daaropvolgende maanden nochtans de mogelijkheid om zich naar taallessen te informeren. Dat een paspoort vereist zou zijn voor inschrijving in taallessen, wordt bovendien niet aannemelijk geacht. Voorts verklaart zij dat zij er zelf voor koos geen lessen te volgen omdat zij haar financiële middelen nodig had om haar leven op te bouwen (NPO, p. 13). Uit haar verklaringen blijkt echter dat zij haar beschikbare middelen aanwendde voor onder meer haar advocaat, de afgifte van een paspoort en haar reis naar België (NPO, p. 13). Zij vermeldt daarnaast geen alternatieve manieren waarop zij zou hebben geprobeerd de Griekse taal te leren. Hieruit volgt dat verzoekende partij geen daadwerkelijke inspanningen heeft geleverd om de taal te verwerven, hoewel uit haar verklaringen blijkt dat zij zich ervan bewust was dat dit haar kansen op de arbeidsmarkt zou verhogen. Wat haar zoektocht naar werk betreft, verklaart verzoekende partij dat zij online naar vacatures heeft gezocht die aansloten bij haar ervaring en dat zij kennissen heeft gecontacteerd met de vraag of zij werkmogelijkheden kenden (NPO, p. 13). Andere concrete stappen om werk te vinden haalt zij niet aan. Haar verklaringen dat zij niet de intentie had om in Griekenland te blijven (zie supra), bevestigen bovendien haar beperkte inspanningen op dat vlak. Zij stelt voorts dat er illegale jobs beschikbaar waren die zij niet wenste te aanvaarden en dat zij enkel op zoek was naar werk in montage of fotografie (ibid.). Het feit dat verzoekende partij, als nieuwkomer in de Griekse samenleving die de taal niet machtig is, niet onmiddellijk toegang had tot de meest lucratieve jobs, volstaat evenwel niet om te besluiten dat zij geen toegang had tot de Griekse arbeidsmarkt. Verzoekende partij verklaarde bovendien dat zij in Griekenland geen AFM heeft ontvangen (bijkomende vragen M-status Griekenland d.d. 15.01.2024). Uit algemene informatie blijkt nochtans dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. Het fiscaal registratienummer geeft toegang tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21). De stelling van verzoekende partij dat zij niet over een AFM beschikt, kan derhalve niet als aannemelijk worden beschouwd.

Wat betreft haar verklaringen over het gebrek aan duurzame huisvesting (NPO, p. 8), dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen coherent en duidelijk overzicht geeft van haar verblijfplaatsen in Griekenland. Zo is zij tegenstrijdig over de duur van haar verblijf in het opvangcentrum na haar aankomst. Zij verklaart dat zij op 19 juli 2023 naar een opvangcentrum werd gebracht (NPO, p. 7) en dat zij dit centrum reeds op 5 of 6 augustus verliet omdat zij haar beslissing op 1 augustus 2023 zou hebben ontvangen (NPO, p. 11). Wanneer zij vervolgens wordt gevraagd of zij in totaal ongeveer een halve maand in het opvangcentrum verbleef, bevestigt zij dit (NPO, p. 11-12). Uit de aan het dossier toegevoegde landeninformatie blijkt echter dat haar beslissing pas werd genomen op 31 augustus 2023, hetgeen impliceert dat zij ongeveer anderhalve maand in het opvangcentrum verbleef. Ook met betrekking tot haar verblijf in een hotel legt verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde zij bij de DVZ dat zij gedurende een maand in een hotel in Athene verbleef (zie bijkomende vragen M-status Griekenland d.d. 15.01.2024), terwijl zij bij het CGVS stelt dat dit verblijf slechts drie dagen duurde (NPO, p. 8 en p. 13). Daarnaast blijkt uit haar verklaringen dat zij op verschillende manieren onderdak wist te vinden. Zo verbleef zij niet alleen in een hotel, maar ook gedurende drie dagen bij een kennis (NPO, p. 13) en gedurende ongeveer 2,5 maanden in een door een organisatie ingerichte slaapplek in een magazijn (NPO, p. 11). Uit het geheel van deze verklaringen volgt dat verzoekende partij in staat was om zelf in huisvesting te voorzien en over een zekere mate van zelfredzaamheid beschikte.

Zij maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonde. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Het gegeven dat de verzoekende partij bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, volstaat niet om te besluiten dat zij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten haar wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt

te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Er dient tevens te worden benadrukt dat verzoekende partij voldoende zelfredzaamheid vertoont en dat zij over een sociaal netwerk beschikt. Uit haar verklaringen blijkt dat zij in Gaza een diploma in media heeft behaald, waarna zij werkzaam was als fotograaf, videograaf en regisseur van tentoonstellingen, en daarnaast ook inkomsten verwierf als voetballer (verklaring DVZ d.d. 15.01.2024, punten 11–12; NPO, p. 6–7). In België is verzoekende partij tewerkgesteld in een recyclagebedrijf, waar zij werkzaamheden verricht aan een machine en met een heftruck (NPO, p. 14). In Griekenland wendde zij zich tot de overheid en tot een organisatie om hulp te vragen (NPO, p. 13), hetgeen erop wijst dat zij in staat is om zelf initiatieven te nemen. Haar gezondheidstoestand is momenteel goed (NPO, p. 4). Verzoekende partij verwijst bovendien nergens naar een medische problematiek die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden in geval van terugkeer naar Griekenland. Voorts blijkt uit haar verklaringen dat verzoekende partij in Griekenland beschikte over een sociaal netwerk dat haar ondersteunde in haar levensonderhoud en reisweg. Zij verwijst meermaals naar vrienden en kennissen in Griekenland, onder meer naar een man bij wie zij enkele dagen verbleef en naar een vriend die haar advies gaf (NPO, p. 8; p. 9; p. 12–13). Daarnaast was zij in contact met een advocaat die zij via haar netwerk had leren kennen (NPO, p. 13). Tevens heeft zij een nicht in Zweden die haar financiële steun bood door geld over te maken (NPO, p. 13). Gelet op de voorgaande vaststellingen moet de verzoekende partij in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in haar levensonderhoud te voorzien. Zij maakt geenszins aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Verzoekende partij maakt verder op algemene wijze gewag van discriminatie en racisme, echter hieruit kan evenmin blijken dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit op zich evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zouden zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkenen bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Waar verzoekende partij in het verzoekschrift opnieuw het incident met de politie aanhaalt, waarbij zij in het hotel waar zij verbleef zou zijn mishandeld (NPO, p. 8), dient te worden opgemerkt dat dit een loutere bewering betreft waarvoor zij geen enkel begin van bewijs voorlegt. Evenmin blijkt uit haar verklaringen dat zij niet in staat zou zijn geweest haar rechten te doen gelden door middel van het indienen van een klacht bij de bevoegde autoriteiten.

De verwijzing naar rechtspraak van de Nederlandse Raad van State alsook naar de rechtspraak van de Raad is evenmin van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen.

De verwijzing naar algemene informatie met betrekking tot de situatie in Gaza is niet dienstig in deze procedure aangezien de situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland beoordeeld wordt.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

7. Verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

8. Waar verzoekende partij naar voor brengt in het verzoekschrift dat ze geen bescherming geniet tegen refoulement in Griekenland, dient er op gewezen dat zij niet aantoont dat ze op heden niet meer over een internationale beschermingsstatus beschikt in Griekenland en ook niet aantoont dat de bescherming daar niet effectief is. Ze brengt geen elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat ze bij een terugkeer naar Griekenland geen bescherming zou genieten tegen refoulement en teruggestuurd zou worden naar haar regio van herkomst.

9. Wat de opmerking van verzoekende partij betreft dat de redelijke termijn duidelijk werd overschreden door de lange duurtijd van de procedure wijst de Raad erop dat de overschrijding van de redelijke termijn niet tot gevolg heeft dat het verzoek om internationale bescherming moet worden ingewilligd. Geen enkele wettelijke bepaling of beginsel laat toe een vreemdeling als vluchteling te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat haar verzoek niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekende partij geen voordeel kan halen uit dit onderdeel van het middel, zodat het onontvankelijk is bij gebrek aan belang. Overigens toont verzoekende partij niet aan benadeeld te zijn door de langere beslissingstermijn nu zij ruimer de gelegenheid heeft gekregen om haar vluchtrelaas van bewijsstukken te voorzien.

10. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

12. Aangezien verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is haar verwijzing in het verzoekschrift naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza niet dienstig.

13. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er lijken geen feiten of elementen aangetoond te worden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek lijkt dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 9 april 2026 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer, zijnde een update van de situatie in Griekenland en Palestina. VzP verwijst naar haar pleidooi in zaak 1 van de zittingsrol aangaande haar standpunt met betrekking tot de problematiek van de beschikking die dateert van voor de beslissing van de Verenigde Kamers en de update van de cijfers van RSA. Ook in dit dossier is er de samenhangende problematiek van het verstrijken van de termijn voor gezinshereniging in Griekenland. Haar echtgenote en kinderen verblijven in Gaza en zijn UNWRA vluchteling. VzP wijst erop dat er een reëel risico op verval van haar ADET en alle overige documenten is aangezien deze vervalt in augustus 2026. Ook de termijn voor gezinshereniging in Griekenland is verstreken. VzP haalt haar medische problemen in Griekenland en België aan. VzP verwijst hieromtrent naar haar neergelede medische documenten. VzP beweert in Griekenland te zijn in mekaar geslagen, waarna zij zelf moest instaan voor haar verzorging. VzP wou wel een klacht indienen bij de politie maar dit was niet mogelijk ondanks haar pogingen. VzP beschikt niet over een netwerk en had enkel een eenmalig contact met een advocaat. VzP heeft enkel een nicht in Zweden die haar geld heeft opgestuurd waaruit blijkt dat zij niet zelfredzaam is. Voor het overige volhardt de VzP”

In de eerste zaak op de zittingsrol kan, in verband met de aangehaalde algemene standpunten, als volgt worden gelezen:

“VzP trekt er de aandacht op dat de beschikking dateert van voor de recente rechtspraak van de Verenigde Kamers van de Raad en vraagt om rekening te houden met deze rechtspraak. VzP benadrukt haar psychologische toestand en het risico om terecht te komen in een toestand van materiële deprivatie. VzP is van mening dat de Griekse autoriteiten onvoldoende doen om dit risico te beperken. VzP haar ADET is nog

geldig tot september 2026. VzP wijst op haar uiteenzetting in haar laatste aanvullende nota omtrent de recente cijfers van RSA die aantonen dat er een verslechtering is in het aantal hangende vernieuwingsdossiers in Griekenland. Ze zet uiteen dat er steeds meer dossier meer dan een jaar hangende zijn waardoor VzP zonder ADET dreigt te vallen en hiermee ook zonder alle andere documenten.”

4.1. Verzoekende partij legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer. Deze aanvullende nota bevat rapporten met betrekking tot de algemene situatie in Griekenland, een brief gestuurd door meester Lahaye, een brief van de Europese Commissie en informatie met betrekking tot de huidige situatie in Gaza.

5. Verzoekende partij brengt met voormeld betoog ter terechtzitting en de bij de aanvullende nota aangevoerde elementen geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 10 februari 2026.

5.1. Verzoekende partij gaat in haar aanvullende nota uitgebreid in op de problematiek van het hebben van een actieve AMKA in Griekenland. Zij wijst onder andere op de ernstige juridische en administratieve obstakels die begunstigden van internationale bescherming in Griekenland moeten overwinnen bij het verkrijgen van hun AMKA en het activeren van een AMKA. Zij wijst ook op bepaalde landeninformatie waarin kan worden gelezen dat een actieve AMKA nodig is om toegang te hebben tot de arbeidsmarkt maar dat om een AMKA te activeren een arbeidsovereenkomst van toepassing is. Hieruit blijkt volgens verzoekende partij een cirkelredenering die het voor begunstigden van internationale bescherming onmogelijk maakt om een actieve AMKA en dus geen toegang tot gezondheidszorg te bekomen, maar ook geen toegang tot de arbeidsmarkt te verkrijgen. Het is dus dienstig om de problematiek omtrent het verkrijgen en activeren van een AMKA en bijhorende toegang tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg verder te verduidelijken.

Een AMKA, dit is een sociale zekerheidsnummer, is vereist voor, onder meer, de toegang tot sociale voorzieningen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Samen met de afgifte van de verblijfsvergunning is de Griekse asiendienst verplicht om statushouders te informeren dat zij voortaan in aanmerking komen voor een AMKA en dat zij binnen één maand de wettelijk vereiste stappen moeten ondernemen om dit nummer aan te vragen (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236). Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang voor statushouders tot het gezondheidszorgsysteem.

Sinds de AMKA-verordening van 23 december 2023 is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *“een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt”*. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP (dienstencentrum voor burgers) of e-EFKA (nationaal fond voor sociale zekerheid). Sinds 22 december 2024 vallen de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven. Om de daarbij horende rechten van o.m. gezondheidszorg en sociale voorzieningen te genieten, moet dit AMKA-nummer vervolgens worden geactiveerd. In tegenstelling tot wat in de wet is bepaald, kunnen statushouders hun AMKA niet onder dezelfde voorwaarden activeren als Griekse burgers. Artikel 6 (5) van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders hun wettelijk verblijf alsook hun (daadwerkelijk) verblijf in Griekenland moeten aantonen en stipuleert welke stukken daartoe moeten worden voorgelegd. Wettelijk verblijf word in beginsel aangetoond door het voorleggen van een geldig paspoort van een derde land of een geldig reisdocument alsook een geldige verblijfstitel voor Griekenland met recht op toegang tot de arbeidsmarkt. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat artikel 6 (5) uitdrukkelijk stipuleert dat statushouders zijn vrijgesteld van het voorleggen van een geldig paspoort of reisdocument, zodat het voorleggen van een geldige ADET in beginsel volstaat als bewijs van wettelijk verblijf (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23). Een bewijs van (daadwerkelijk) verblijf in Griekenland kan bestaan uit onder meer één van de volgende documenten: een fiscaal woonplaatsattest, eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van gratis concessie of inwoning, verblijfsbewijs in het kader van bepaalde huisvestingsprogramma's, certificaat van verblijf in een studentenaccommodatie,.... Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van

een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een bewijs van werk voorleggen, zoals een certificaat van aanwerving van een werkgever (in het *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”* van september 2024 worden ook de termen *“intentieverklaring van een werkgever”* en *“werkgeversverklaring”* gebruikt), een arbeidsovereenkomst die is *geüpload* in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI), een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen of een bewijs van studie. Met deze laatste voorwaarde behandelt de Griekse wet statushouders anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden.

De eis dat alle statushouders een certificaat van aanwerving van een werkgever of een in ERGANI *geüpload* arbeidscontract of een verklaring van zelfstandig ondernemerschap van de bevoegde belastingdienst moeten indienen voor de activering van de AMKA, heeft tot gevolg dat statushouders die nog niet legaal werken of vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, automatisch worden uitgesloten van toegang tot openbare gezondheidszorg en sociale voorzieningen.

De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie van Migratie en Asiel heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, die tot nu toe niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een ‘geldige’ verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA.

Daarnaast volgt uit artikel 7, lid 1, c) van de AMKA-verordening dat de AMKA eveneens wordt gedeactiveerd wanneer er niet langer sprake is van een actueel verblijf in Griekenland. Een AMKA wordt volgens artikel 8 van de AMKA-verordening gereactiveerd als aan de voorwaarden van artikelen 5 en 6 van de verordening is voldaan (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 22-24; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22; *Country Report: Greece. Update 2024*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202, 266-267).

Het is echter niet omdat een begunstigde van internationale bescherming niet over een AMKA beschikt en niet in staat is om deze te bekomen en te activeren bij een terugkeer naar Griekenland, dat ze geen toegang zal hebben tot medische zorgen. Uit de objectieve landeninformatie die wordt toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat een begunstigde van internationale bescherming in het geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen of activeren van een AMKA, wanneer ze daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, op voorwaarde dat ze naar een openbaar ziekenhuis of medische centrum gaat: *“If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription”* (*“UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare”* beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; *“Verslag feitenonderzoek”* van september 2024, p. 49, 50-51). Statushouders zonder actieve AMKA die niet in een opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een ziekenhuis, wordt aangeraden daarvoor een beroep te doen op een NGO. Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook deels gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorginstellingen of -centra (Refugee.info Greece, *“Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA)”* beschikbaar op <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders, waaronder medische en psychologische hulp, psychosociale ondersteuning en begeleiding. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 49-51, 67; *“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 4, 7-8, 12). De informatie opgenomen in het schrijven van de RSA van 16 januari 2026 doet hieraan geen afbreuk.

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldig AFM-nummer en een geldig AMKA-nummer (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p.38).

Enkel in het RSA/PRO ASYL-rapport wordt gesteld dat tevens een actieve AMKA nodig is. Om deze reden betoogt RSA/PRO ASYL dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenleving en de zoektocht naar werk in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 24 en 34). Geen enkele andere bron bevestigt evenwel dat een actieve AMKA nodig is om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. In het AIDA-rapport van september 2025 wordt hierover geen melding gemaakt (AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, september 2025, p. 261-262). Gelet op het geheel van de bronnen die voorliggen kan in de huidige stand van zaken worden besloten dat een actieve AMKA geen voorwaarde is om in Griekenland legaal te kunnen werken. Een AMKA-nummer volstaat. Verzoekende partij brengt met haar aanvullende nota geen elementen aan die nopen tot een andere beoordeling.

Waar verzoekende partij in de aanvullende nota betoogt dat volgens de door haar voorgelegde informatie een actieve AMKA nodig zou zijn om een AMA te bekomen, wat dan weer nodig is om voor het eerst tewerkgesteld te worden, merkt de Raad ten overvloede op dat de brief van de Europese Commissie waarnaar verwezen wordt dateert van 4 december 2023 en dus voor de nieuwe AMKA-verordening van 23 december 2023 die in werking trad op 1 april 2024 en dat pas sinds de inwerkingtreding van deze nieuwe wetgeving de AMKA gedeactiveerd wordt afgegeven (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 21). De Raad wijst erop dat in het recentere *"Verslag Feitenonderzoek statushouders Griekenland"* van september 2024 wordt gesteld dat statushouders voor het dagelijks leven en werk een AMA (National Insurance Number) nodig hebben naast een verblijfsvergunning (ADET), een fiscaal nummer (AFM), een sociale zekerheidsnummer (AMKA) en een bankrekening. Verder wordt gesteld dat een AMA vereist is indien de statushouder voor het eerst gaat werken en dat de statushouder deze ontvangt na registratie bij het register van *Insured Persons of the National Social Security Fund* (ΕΦΚΑ / EFKA). Een afspraak bij een EFKA-afdeling kan telefonisch of per e-mail gemaakt worden en bij de aanvraag voor een AMA zijn volgende documenten nodig: verblijfsvergunning, werkgeversverklaring (formulier E3), AFM, AMKA, adresbewijs en bankrekeningnummer (Verslag Feitenonderzoek, p. 38). Refugee Info stelt dat statushouders voor hun AMA naar het dichtstbijzijnde EFKA kantoor moeten gaan en volgende documenten voorleggen: *"your registration card or your residence permit (and passport, if you have one); A copy of your AMKA document; Your AFM (tax number); Your employer's letter for a job offer («βεβαίωση πρόσληψης») (solemn declaration, officially certified online or at any KEP that will state the date of your hiring; Proof of address (this is needed for the EFKA officer to check if you have gone to the competent EFKA office); Your IBAN"*. Beide bronnen, die dateren van na de brief van de Europese Commissie, verwijzen bijgevolg naar een AMKA en niet naar een actieve AMKA als één van de voor te leggen documenten voor het bekomen van een AMA. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie ook dat een AMA enkel vereist is bij een eerste tewerkstelling en dat de AMKA na registratie van het eigenlijke arbeidscontract geactiveerd wordt. Waar in de brief van RSA verwezen wordt naar obstakels en problemen met betrekking tot de toegang tot e-EFKA's, vermeld in de brief van de Europese Commissie van december 2023, stelt de Raad vast dat in de recente bronnen geen melding wordt gemaakt van dergelijke problemen en dat verzoekende partij geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat deze problemen in 2026 nog actueel zouden zijn.

5.2. Verzoekende partij gaat in haar aanvullende nota nog in op algemene landeninformatie met betrekking tot de situatie in Griekenland, doch de Raad moet opmerken dat verzoekende partij hiermee geen informatie aanreikt die toelaat te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en de verdere individuele beoordeling, die *in casu* werd toegepast, niet meer nodig is. Dit blijkt evenmin uit de arresten van de Verenigde Kamers, waarnaar verzoekende partij ter terechtzitting verwijst. De rapporten kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen gronden. Verzoekende partij gaat in haar aanvullende nota nog uitgebreid in op *"de 'nieuwe' nota van de Commissaris-generaal dd. 16/1/2026"*, dewelke zij uitvoering inhoudelijk bespreekt en bekritiseert, evenals een schending van artikel 26 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan vasthangt. De Raad kan evenwel enkel vaststellen dat *in casu* geen nota van de commissaris-generaal van 16 januari 2026 voorligt. De kritiek van verzoekende partij heeft derhalve betrekking op een document, dat geen deel uitmaakt van de huidige analyse door de Raad, zodat dit ook niet dienstig is. Hetzelfde geldt voor haar verwijzing naar *"de ge-update versie van deze nota 'Aide aux Migrants d.d. 6/1/2026'"*. Een nota van 17 november 2025 ligt evenmin voor. Wat betreft de geuite kritiek op het gebruik van de COI Focus GRECE *"Aide aux migrants"* van juli 2025, dient de Raad vast te stellen dat de in de beschikking gedane analyse voldoende steun vindt in de overige gehanteerde rapporten.

5.3. In de beschikking van 10 februari 2026 wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat zij niet aantoonbaar is.

zij persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt. Deze beoordeling is gebaseerd op de volgende vaststellingen: (i) haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot 30 augustus 2026, (ii) zij heeft geen bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak, (iii) zij heeft nooit enige intentie gehad om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen, (iv) zij heeft minder dan vier maanden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland verbleven, (v) verzoekende partij bleef in gebreke een coherent en duidelijk overzicht te schetsen van haar verblijfplaatsen in Griekenland, maar alleszins blijkt dat zij er wel degelijk in slaagde op verschillende manieren onderdak te vinden, (vi) verzoekende partij had toegang tot werk in Griekenland, (vii) verzoekende partij heeft geen stappen ondernomen om een tewerkstelling in Griekenland, waarbij zij aangaf enkel op zoek te zijn geweest naar werk in montage of fotografie, (viii) verzoekende partij heeft geen stappen ondernomen om zich de Griekse taal eigen te maken (ix) zij brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat zij geen toegang had tot medische zorgen of haar deze medische zorgen zouden worden ontzegd en (x) zij vertoont een voldoende zelfredzaamheid en beschikt over een sociaal netwerk.

5.4. In de beschikking werd vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt over een bijzondere kwetsbaarheid te beschikken in de zin van de relevante Europese rechtspraak. Verzoekende partij, die zich beperkt tot het herhalen van haar medische problemen en de reeds beoordeelde stukken dienaangaande, brengt geen elementen aan die een andere beoordeling hiervan toelaten. Hoewel verder niet ontkend wordt dat de situatie in Gaza een invloed kan hebben op de gemoedstoestand van verzoekende partij, toont zij met haar verwijzing naar haar afkomst uit Gaza en haar aldaar verblijvende gezinsleden niet concreet aan dat zij kampt met psychologische problemen die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Aldus brengt verzoekende partij was haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zouden verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5.5. Door louter te verklaren dat het normaal is dat zij Griekenland heeft verlaten en dat haar eerder ondernomen pogingen voldoende waren, kan zij geen afbreuk doen aan enerzijds de vaststelling dat zij er effectief in slaagde om werk onderdak te vinden in Griekenland en anderzijds geen doorgedreven pogingen heeft ondernomen om een betere huisvesting of tewerkstelling te zoeken. Haar betoog ter terechtzitting kan dan ook geen afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen grond. Waar zij stelt dat de ondersteuning door haar niet wijst op een gebrek aan zelfredzaamheid, kan dit niet worden gevolgd. Het gegeven dat verzoekende partij kon rekenen op ondersteuning van haar nicht – waarbij bovendien kan worden opgemerkt dat zij zich desgevallend opnieuw tot deze nicht kan richten, teneinde haar te ondersteunen bij de uitbouw van een duurzaam leven in Griekenland – impliceert geenszins dat niet langer kan worden gesteld dat zij tevens een zekere mate van zelfredzaamheid heeft vertoont en evenmin aannemelijk maakt dat zij niet in staat zou zijn om zelfstandig in haar levensonderhoud te voorzien. Ook het betoog dat een mogelijkheid tot tewerkstelling in België niet volstaat om aan te nemen dat zij zelfredzaam is, kan geen afbreuk doen aan de inhoud van de beschikking. Opnieuw benadrukt de Raad dat verzoekende partij niet aantoont dat zij niet zelfstandig in haar levensonderhoud kan voorzien in Griekenland, al dan niet tijdelijk aangevuld met verdere financiële ondersteuning.

De verblijfsvergunning van verzoekende partij is nog geldig tot en met 30 augustus 2026. Waar verzoekende partij ter terechtzitting wijst op cijfers van RSA inzake de lange behandelingsduur van verlengingsaanvragen, wijst de Raad erop dat de procedure voor een verlenging van de ADET reeds vanuit het buitenland kan worden gestart door het versturen van een standaardformulier per e-mail naar de Griekse asielinstanties ("Country Report: Greece. Update 2024", AIDA/ECRE, september 2025, p. 236). Verzoekende partij kon en kan bijgevolg in tussentijd en voor het verstrijken van haar ADET al tijdig stappen zetten, al dan niet met hulp van anderen zoals haar advocaat in België, om zich hierover terdege te informeren alsook zelf actief en tijdig concrete inspanningen te leveren om de verlenging van haar ADET te bewerkstelligen en te bespoedigen. Uit niets blijkt dat dit voor haar niet mogelijk is en verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat zij haar ADET in de toekomst niet zal kunnen laten verlengen. Verder wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij in Griekenland al een asielprocedure heeft doorlopen, een beschermingsstatus heeft gekregen, een ADET geldig alsook een Grieks paspoort heeft verkregen en dus contact heeft gehad met de Griekse autoriteiten, zodat enige basiskennis met betrekking tot de Griekse administratie kan worden verondersteld. Het is verder niet duidelijk, noch maakt de verzoekende partij dit duidelijk tijdens haar vraag tot horen, waarom verzoekende partij vanwege de verblijfsduur in België verstoken zou zijn van de toegang tot elke vorm van ondersteuning of hulpprogramma's in Griekenland.

Verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat de lange behandelingstermijn problemen oplevert voor de toegang tot gezinshereniging in Griekenland, doch er kan niet worden ingezien op welke wijze dergelijke wetskritiek die betrekking zou hebben op de vigerende Griekse regelgeving, dienstig kan worden aangevoerd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Er kunnen verschillen bestaan in de rechten die worden toegekend aan begunstigten van internationale bescherming in de verschillende lidstaten binnen

de Europese Unie. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan volstaat niet om het vermoeden, dat de aan verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, te ontkrachten.

Verzoekers betoog dat Griekenland altijd een heronderzoek van haar status kan doen, zodat er de mogelijkheid bestaat dat haar status misschien is ingetrokken, werd reeds beantwoord in de beschikking. Dit geldt tevens voor haar betoog aangaande de slechte behandeling door de politie.

5.6. Aangezien verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is haar verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza niet dienstig.

5.7. Verzoekende partij wordt er verder op gewezen dat de continentale en Belgische rechtstraditie geen precedenterwerking kent, waardoor zij niet kan verwijzen naar verschillende arresten van de Raad. Bovendien benadrukt de Raad dat de appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

5.8. Verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 10 februari 2026 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

P. SHONIA,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. SHONIA

N. DENIES